SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Det föreföll honom, som om de brabantska tapeterna ännu omgäfvo den.

Ett ögonblick satt Marie Antoinette för hans föreställning på tronen.

Ett förfärligt vilddjur hotade bakom den.

På ena sidan om tronen såg han ett eldsprutande svalg, och på den andra sidan ringlade dess svans.

Högt öfver tronen såg han en furie i sin drakvagn, färdig att försvinna i skyn.

Drömmar rinna som strömmar.

Ett våldsamt uppror skakade på en gång Fersens hela drömvärld. Det var, som ett vulkaniskt utbrott ur jordens inre med svarta rökmassor förmörkat himmelen och med vilda lågor antändt jorden. Genom rökmassorna blixtra ljungeldar fram och genom lågorna jaga hotande vålnader. Frankrikes tron krossas till spillror, och af spillrorna tyckte han att man upprättar talaretribuner. Kronan blir såsom genom ett trollslag förvandlad till en röd mössa. Gäckande och hånande storma fasansfulla bilder om hvarandra genom hans inbillning. I Versailles praktsalar, där hofvets glans nyss förut utvecklat sig, hör han nu krymplingars, orkeslöses och sjukes jämmerrop. (Under revolutionen inreddes slottet i Versailles till en plats för invaliderna.) Ludvig den XVI:s plats blifver en afrättsplats. (Under revolutionsåren benämdes platsen: Place de la Revolution, sedermera Place de la Concorde. Det var på denna plats, som Ludvig XVI och Marie Antoinette guillotinerades. För närvarande är denna plats med Tuillerieträdgården på ena sidan, Champs élysées på den andra, samt i öfrigt omgifven af palats, väl Paris vackraste plats. Den ryktbara obelisken från Luxor, jämte praktfulla springbrunnar, smycka den för öfrigt.) Den står ej i lågor, såsom han förut drömde sig det, den står i blod. Biblioteket hvari han nyss drömvandrat, har öppnat sin pandoraask. Alla däri förborgade papper och handlingar flyga för vinden omkring. Djupa och ihåliga suckar ljuda — icke mera från smedverkstadens bälg — utan från alla palats. Från inga teleskop igenkänner man mer Frankrike, hvarken konung eller folk. Marie Antoinettes hof består ej mer af blommor, utan af bödlar. Hvart Fersen vänder sig, ljuder ett "Ça ira!" emot honom. Lyktorna på lyktstolparne förefalla honom såsom människohufvuden och ljusen däri blicka därur som brinnande ögon. Dagens strålkrans har blifvit till ett djupt natfligt mörker. Stormklockor ljuda. Oöfverskådliga folkmassor, väpnade med spjut, strida med den ordnade vapenmakten. Gevärssalfvor smattra. Döden arbetar med tusentals händer. Likhögar hopa sig. Fersens föreställningar bada i blod. Framför sig ser han prinsessan Lamballes hufvud; men det uppbäres genomstucket af en pik. Från liljan droppar blod. Han ser hennes läppar öppna sig och hör ett anskri därifrån. Han ville rädda Ludvig den sextonde — för sent — Ludvig ligger redan vid schavottens fot; han ville hasta till Marie Antoinettes räddning — för sent — hennes hufvud faller från gulliotinen ned för hans fötter.

Drömmar rinna som strömmar.

Under det den ena drömmen aflöser den andra och liksom under en vild jagt, dyster och fasansvärd, jagar feberaktigt upskakande förbi hans själs irrande blickar, tycker han sig mer än många gånger ha velat öppna sina läppar till ett samtal med irrbilderna. Fåfängt hade han dock ansträngt sig.

Drömmar rinna som strömmar.

Ännu en gång befann han sig i en stor vagn, som sakta skred fram.

Spannet var nu ej några krakar, utan kraftiga springare af det ädlaste fullblod.

Det var icke häller natt omkring honom, utan den fullaste dag.

Han satt ej häller nu på kuskbocken, utan inuti vagnen.

Han tyckte, att vagnen var en sjuglasvagn, och att han hade utsikt åt alla håll.

Framför honom föres en likkista, klädd i sin djupa sorgskrud.

I kistan ligger en furstekrona, hvaröfver döden utsträcker sin svarta hand.

Kolsvart var också det spann, som drog kistan; snöhvitt var däremot det som drog hans egen vagn.

Massor af folk vimla omkring tåget.

Tåget går fram som genom en storm af höga rop och skri.

Hvad betyder denna storm?

Plötsligt förefaller det honom som om vagnstaket öppnade sig och en gyllene krona sänkte sig ned därifrån.

Hans bröst häfver sig så underbart.

Drömmar rinna som strömmar.

Hans egen grefvekrona har fallit från taket af vagnen, hvaröfver den nyss prunkade, fallit ned i hans eget knä.

Den gyllene ringen håller likväl ej mer tillhopa dess smycken. Såsom sönderslagna och lösa bitar ligga de om hvarandra.

Grefvekronan är krossad.

Drömmar rinna som strömmar.

Hvad drömde han väl i detta ögonblick? Ett anskri bryter fram öfver hans läppar.

På ett altare, öfverhöljdt af ett bårtäcke, ser han ett stort silfverfat, hvarpå han tyckte att tvänne hufvuden lågo. Vid ena sidan af altaret står en vålnad, vid den andra en man med en svart hand.

Ett anskri lopp öfver hans läppar.

I vålnaden ser han prins Carl August. Utan allt tvifvel, han hade ett uppståndet lik framför sig. I mannen midt emot igenkände han Vauvenard. I de båda hufvudena ser han Marie Antoinettes och sitt eget.

Vauvenard visade, så föreföll det Fersen i drömmen, på dem med sin svarta hand.

— Samtalen nu! tycktes han säga.

Med ett anskri vaknade Fersen ur sina drömmar.

Från början af detta kapitel erinrar sig läsaren säkert tvänne ryttare, som följde efter ett åkdon, som tog vägen åt Ladugårdsgärdet. Läsaren har säkert äfven gissat hvilka dessa voro. De två ryttarne voro inga andra än Ankarsparre och gubben Cesar. I åkdonet befann sig grefve Fersen. Att Fersen hann i tid fram till Alfinalund, veta vi redan. Ankarsparre och Cesar blefvo däremot uppehållna längre tid än de förutsett. Cesars träben var icke ett lämpligt ryttarben. Allt emellanåt piskad eller slagen på sidan af träbenet, blef hästen bångstyrig och vild. Knappast hade kommit in på själfva gärdet, förrän hästen stegrade sig och kastade gubben ur sadeln. Enär han hade ett träben, kunde han i fallet väl ej bryta af sig det, men nära nog var det. Ankarsparre lyckades väl att åter få honom upp på benen, men hästen hade satt af i fullt traf. Där stodo de nu. Ankarsparre kunde icke lemna den gamle, och den gamle ville icke häller under några förhållanden upgifva sin afsikt att, som han själf uttryckte sig, rädda hans excellens grefven och riksmarskalken. Och hvad var att göra under sådana omständigheter? Efter att en stund ha rådgjort hit och dit, fattade man det beslut att fortsätta vägen, steg för steg, så att Cesar skulle kunna följa med. Det var och blef en tråkig vandring. Om Ankarsparre därunder slöt det obehag, han kände inom sig, så gaf däremot Cesar fritt lopp däråt. Vi vilja likväl ej uppehålla oss härvid. Den fersenska vagnen fick i följd häraf ett betydligt försteg, och alldenstund det fortfarande gick undan raskt, under det att Ankarsparre och Cesar färdades långsamt, blef afståndet allt längre och längre. Redan innan de senare fattat sitt beslut, hade vagnen försvunnit för dem. De hade dock sett, hvilken riktning den tagit och följde efter.

Ange hade, som vi veta, begifvit sig in i sitt lilla rum.

Full af oro och ångest, visste hon ej hvad hon skulle taga sig till.

Under hela sin lefnad hade hon befunnit sig nästan helt och hållet ensam med sin far. Oftast, som de varit, på resande fot, hade väl flyktiga och tillfälliga bekantskaper kunnat uppstå, aldrig några närmare, allra minst några verkligt vänskapliga. Hon hade likväl icke någonsin förr erfarit, hvad det ville säga att vara så ensam, som hon nu insåg att hon var. Men ju ensammare hon kände sig, desto mera slöto sig hennes tankar och känslor omkring Ankarsparre, såsom den ende i världen, till hvilken hon med obegränsad tillit kunde ägna hela sitt förtroende. Han hade för henne blifvit allt, den axel, hvaromkring hela hennes lilla värld rörde sig och den sol, som upplyste denna värld.

Ange hade i de rader hon tillskrifvit honom bedt honom icke inställa sig, ifall hennes far anmodade honom att göra det, men däremot att inställa sig, i händelse han — fadren — icke anmodade honom därom.

Ganska riktigt hade hon insett, att Vauvenard väntade något besök på Alfinalund, och Fersens ankomst bestyrkte det äfven. Men kunde han han icke ha inbjudit äfven Ankarspare? Det var ju ganska möjligt, till och med ganska troligt. I sådan händelse skulle han också icke inställa sig där. Ange tog nämligen alldeles för gifvet, att han skulle beakta och uppfylla hennes i brefvet uttryckta önskan.

Läsaren inser helt säkert lätt skälet till hennes så motsatta önskningar. De härflöto af den förutsättning, som hon gjorde sig, att fadren hade några elaka afsikter emot dem eller den som han inbjudit, hvadan hon trodde bäst vara, att han uteblef, ifall han inbjöds, men i motsatt fall inställde sig för att biträda henne emot den fara, som kunde hota den möjligtvis inbjudne.

Många oroliga frågor uppstodo också nu i hennes hufvud.

Skulle han komma eller skulle han icke komma? Det var den stora fråga, hvaromkring alla öfriga vände sig.

Endast åt honom kunde hon anförtro äfven de mindre goda föreställningar, som hon gjorde sig om sin egen far.

Hon betraktade Ankarsparre såsom sin manliga arm, sin större världserfarenhet, sitt lugnande samvete och sin heder, på samma gång som hon också betraktade sig som hans hängifna hjärta, hans varma känsla, hans bön och suck.

Kärleken är såsom ett kaleidoskop. Huru många gånger man än må vända det och hur man än gör det, visa sig föremålen alltid olika, och ändock äro föremålen i och för sig själfva alltid desamma.

Kärleken är såsom ett barn på gatan; vare sig att det rör sig i purpur eller i trasor, så är det dock lika barnsligt.

En verkligt sann och lefvande kärlek ser föremålet för sin hängifvenhet alltid genom trons och hoppets synrör. Det minsta tvifvel, och kärleken har fallit från sin himmel.

Kärleken är vårt hjärtas clairvoyance. I själfva verket äger den allenast ett enda öga, hjärtats.

Från Agnes rum gick en liten sidogång med några trappsteg ned till en bakport, som vette mot sjön.

Försiktigt hade hon öppnat den och ställt ljusen så, att äfven de skulle kunna blifva en ledning.

Själf tog hon plats vid ett af dem.

Den ena stunden försvann så efter den andra.

Allt häftigare och oroligare blef hon.

Hennes far hade anbefallt den djupaste tystnad, och hon var äfven så tyst som ett offerlam; däremot spände sig hennes uppmärksamhet högre än någonsin, än utåt, för att förnimma, om ej något ljud tillkännagaf Ankarsparres ankomst, än inåt rummen, för att om möjligt erfara hvad fadern kunde företaga sig med den gamle.

Omsider hörde hon, huru en dörr sakta rörde sig på sina hakar.

Fullkomligt bekant med de små rummens läge till hvarandra, förstod hon, att fadern måste ha begifvit sig åter in i det lilla rum, där han en stund förut lemnat Fersen ensam med sig själf.

Hon hörde också lätta steg därinne.

Hennes uppmärksamhet ökades.

Af samtalet mellan Fersen och fadren väntade hon ingenting mindre än ett förskräckligt uppträde.

Henes ångest redan högt uppdrifven, stegrades till det yttersta.

Fantasien är obestridligt alltid en stor artist. Antager man, att den med verklig mästarhand kan belöna vackra och intagande ämnen, måste man erkänna, att den icke mindre skickligt behandlar ämnen af utesluttande sorglig och fasansvärd egenskap. Framför äfven den störste artist har fantasien för öfrigt den förtjänsten att illustrera sina produkter efter hvars och ens olika individualitet.

Hos Ange var det hjärtat som led.

Man skulle kunna sa sagt, att det under loppet af den ängslan och förbidan, hvari hon kände sig försatt, var liksom förvandladt till ett museum, som med sina oupphörligt växlande, hvarandra ständigt gäckande föreställningar utan all rast och utan all ro helt och hållet upptog och sysselsatte hennes hela tankevärld.

Hon hade öppnat fönstret och blickade ut i mörkret.

Tiden går aldrig långsammare, än då det oroligt klappande hjärtat blickar väntande och längtande omkring sig, förgäfves spanande efter något, hvaromkring alla ens önskningar vända sig.

Det var så tyst i hela huset. Hon hade hört, att fadern begifvit sig till Fersen; men intet ljud förnams vidare därifrån, intet enda ord. Hvad betydde denna tystnad? Hvad förehade han? Hon skärpte sin hörsel, nej! Allt var så tyst därinne som i en graf.

I denna på det högsta uppjagade oro hörde hon omsider en röst nedanför sitt fönster.

— Ange! hviskade den.

— Ändtligen! utropade hon, ändtligen!

Ankarsparre var där.

Hans ridt, med den gående Cesar vid sidan, hade pröfvat lynnet och dragit tid. Omsider fingo de sikte på Fersens vagn. Den hade blifvit kvarlämnad på själfva vägen, ofvanför Alfinalund. Af kusken erforo de, hvart Fersen blifvit förd. Cesar var af sin långa fotvandring alldeles uppgifven. Att ett par timmar pröfva fram i natten med ett träben pröfvar krafterna. Modet har äfven sin gräns. Cesar lät också lätt nog öfvertala sig att stanna kvar vid vagnen, och Ankarsparre begaf sig ensam fram.

För att icke uppehålla händelsernas gång, förbigå vi alla de meddelanden, som Ange hade att förtro Ankarsparre. Med ett af den upprigtigaste sanningskärlek genomträngdt hjärta redogjorde hon emellertid såväl för hvad som tilldragit sig, som äfven för de antaganden, hvartill hon däraf själf kommit. Den enda bön, som hon lade på Ankarsparre, var, att han skulle skonsamt behandla och bedöma fadern.

Ankarsparre fördes af Ange till det af läsaren redan kända mottagningsrummet. Obeslutsamt stannade de vid dörren till det rum, hvari Fersen befann sig, och hvari — som Ange antog — äfven fadern var. Tystnaden därinne var fortfarande lika djup. Hvad förehade man väl? Det var något hemskt i denna ihärdiga tystnad. Båda fruktade det värsta. Ovissheten om hvad som föregick stegrade denna fruktan.

Från hjärta till hjärta flög en elektrisk gnista i den handtryekning, de, man kan säga, omedvetet växlade. Båda två förstodo så väl, hvad det för dem gälde. Den kärlek de hyste för hvarandra, hade ju ett så stort behof af faderns kärlek. Hvad skulle följderna blifva af att under känslan af detta behof uppträda kanske anklagande emot honom? Båda upprördes vid blotta tanken därpå. Faderns lidelsefulla skaplynne var numera icke främmande för någon af dem. De insågo, att hela deras lycka berodde däraf. Någon tvekan, huru de borde handla, kunde likväl ej uppstå. Gå, huru de ville, plikten bjöd dem att kasta sig räddande emellan Fersen och Vauvenard. Ännu en gång blickade de in i hvarandras ögon, ännu en gång tryekte de hvarandras händer.

På en gång ljuder ett fasans anskri från rummet innanför. Förfärade gripa de nyckeln till dörren och utan all tvekan störta de in.

Den syn, som mötte dem, var förskräckande nog.

Uppjagad af den fasa, drömbilderna ingifvit, hade Fersen med ett anskri vaknat upp.

Hans anletsdrag, återspeglade de skräckingifvande synerna, voro ännu hemfallna under djupa lidelser.

Fersen hade på en gång sprungit upp ur sin karmstol. Vauvenard stod framför honom. Deras blickar mötes.

Ännu kämpande i sin själ med alla de dystra gestalterna, som under drömmen stormat fram, befann han sig fortfarande mer i drömmens värld än i verklighetens.

I Vauvenard tyckte han sig se den fiende, som förföljt honom genom alla hns fanatstiska föreställningar, och vid hans anblick stötte han fram några fiendtliga, anklagande och häftiga, ehuruväl osammanhängande ord, hvarefter han åter tillintetgjord och vanmäktig sjönk ned i stolen. Man kunde tro, att ett slaganafall på en gång krossat hans lefnads timglas.

Hånleende stod Vauvenard öfver honom.

Det var i detta ögonblick, som Ange och Ankarsparre inträdde, och i detta ögonblick, som Vauvenards blick föll på dem.

Han spratt till.

Af honom var ingendera väntad. Han hade aldrig betviflat sitt välde öfver Ange, och han hade befalt henne att draga sig tillbaka till sitt rum. Han hade icke hyst någon föreställning, att Ankarsparre ens kunde haft den ringaste aning om det besök, som ha nuppgjort med Fersen. Bådas uppträdande verkade rubbande i hans föreställningssätt. Men han hade alltför länge, lik en annan Sisyphus, vältrat sig på en klippa i afgrunden, för att icke vredgas, då den åter störtade ned, och icke hafva mod, då den åter hotade att ånyo vräka den ifrån sig. Lidelsefullt stämd blef han bitter.

— Välkomna, ropade han dem till mötes, välkomna! I sanning ett lustigt möte!

— Min far, bad Ange, o, min far!

— Så ropar man äfven till den högste. O, min far! ropar man, och ändock lät han — fadern däruppe — en syndaflod gå öfver jorden, utan att likväl tvätta den ren, och ändock låter han tidehvarf efter tidehvarf vältra försörande fram, utan att stanna i detta förödelsens stora mästerverk. Du säger: min far, men glömmer, att du är min dotter. Hvad vill du här? Och ni, baron, hvad betyder ert uppträdande här? Jag har anbefalt tystnad: att störa den dödar grefve Fersen. Hvad vill ni?

Ankarsparre hade hastat till Fersen.

— Han lefver, yttrade han, hans pulsar slå.

— Pulsarne slå, ja väl, hvad eljest? Pulsarne hafva aldrig slagit mer brinnande hos Fersen än i detta ögonblick. De slå lika hastigt som själfva folkets. Båda drömam också drömmar, ehuru af olika slag.

Ange hade stannat midt på golfvet.

— Luften här inne, yttrade hon, är berusande, är bedöfvande. Den är...

Hon hastade till fönstret och öppnade det.

— Den är förgiftad, fortsatte Vauvenard hånande hennes började mening, liksom hela vår samtid. Öppna fönstret i båda fallen! Släpp in en storm!

Ankarsparre vände sig till Vauvenard.

— Herr grefve, tilltalade han honom. Grefve Fersen och jag hafva samtidigt emottagit alldeles likartade skrifvelser, talande om hämd. Dessa skrifvelser måste vara från er. Hvilken anledning har föranledt er till dem? Jag frågar såväl i grefve Fersens som i mitt eget namn. Ehuruväl vi granskande genomgått vår lefnad, hafva vi ej förmått upptäcka någonting, som kunde föranleda en straffande hämnare att följa i våra fotspår. Hvem är ni?

Vauvenards blickar irrade, under det att Ankarsparre så yttrade sig, emellan honom och grefve Fersen.

Så enkla som Ankarsparres ord föllo sig, så djupt betydelsefulla måste de dock hafva varit för Vauvenard.

Medgifva får man väl äfven att — rätt betänkt — intet allvarligare spörsmål lärer kunna ställas på någon, än det: hvem är ni?

Frågan återför oss till oss själfva.

I alla stora och viktiga ögonblick, kommer denna fråga såsom ett samvete öfver oss.

Inför domstolarne är det den första fråga, som ställes till den anklagade.

— Hvem jag är? upprepade Vauvenard. Fråga er hellre själf, hvem ni är.

(Forts.)

Tillfredställelse garanterad

Gombault's Caustic Balsam

Har efterliknare men inga konkurrenter.

En säker, snabb och absolut bot för Curb, Splint, Sweeny, Capped Hoch, Muskelförsträckningar, Founder, Vindspändhet, Spatt och dess olika yttringar, Ringben och andra beniga värter. Botar alla hudsjukdomar eller parasiter, Stalröta, Difteri. Aflägsnar alla knölar fran hästar och boskap.

Som ett mänskligt botemedel för röjmatism, vrickningar, inflamerad hals etc., är det oevärderligt.

Hvarje flaska af Caustic Balsam sald är garanterad gifva tillfredställelse. Pris $1.50 per flaska. Sald af apotekare eller sänd express förutbetaldt med fulla föreskrifter. Sänd efter beskrifvande circulärer och intyg, etc.

Adressera:

The Lawrence-Williams Co., Toronto, Ont.

Gynna våra annonsörer!

BOYD'S Bröd

Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Våra kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färska längre än vanliga limpor.

Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så komme rvår vagn.

BAGERI:

Cor. Spence St. & Portage Ave.

Phone Main 1030.

Frittsändes

en paket med

30 eleganta Vy-Brefkort 30

från de skandinaviska länderna och Amerika, samt Jul- och Nyårskort och vor eleganta

FICK-KALENDER

för 1910 med Almanack och Anteckningsbok för hvarje dag i året, samt fullständig atlas öfver För. Staterna och den öfriga verlden. Allt detta till ett försäljningspris af 85c, sändes **fritt till Enhvar**, som inom 30 dagar sänder oss **50c** för ett års prenumeration på

Svensk Familj-Journal

som utkommer hvarje månad i stort 16-sidigt format, fint illustrerad, och innehåller större och mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, goda råd för hus och hem, anekdoter osv. osv.

För $1.00 sändes Tidningen ett år samt **30 Vy Brefkort**, vor eleganta **Fick-Kalender och 15 olika romanböcker**, tillen försäljningspris af 10c pr. st.

För 50c får Ni således varor för $1.35 och för $1.00 får Ni $3.00 värde. Begagna detta storartade tillbud och sänd snarast möjligt beställning, emedan vårt upplag af Fick-Kalendern är begränsadt.

Profnummer af ofvannämnda Tidning sändes fritt på begäran. Beloppet kan sändes i Money Order eller frimärken. Till Canada och Europa beräknas 12 cents mera för tidningen. Enhvar som sänder oss 10 namn och adresser på landsmän erhåller tidningen fritt i 3 månader.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 S. 4th Street.
Minneapolis - - - Minn.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfärdet af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyllas bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut ge skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvästa Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusetnals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

REDWOODS

MINERAL-VATTEN

— OCH —

LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI